

Lebăda și Bucătarul

La Fontaine

Într-o ogradă plină de păsări, la conacul
Din preajma unui mândru castel, trăiau Gânsacul
Și Lebăda, în vraja și-n liniștea naturii;
Ea, pentru frumusețe; el, hărăzit fripturii.
În șanțurile pline cu apă străvezie,
Plonjau, pluteau alene, zburdau cu voioșie...
Dar Bucătarul Curții de băutură-ncins,
Crezând că e Gânsacul, chiar Lebăda a prins
Și îi făcea, nătângul, pe loc de petrecanie,
De nu cânta de spaimă sărmana orătanie
Un cântec minunat, cu vrajă stranie.
Surprins de cântul minunat,
Văzu atunci că s-a-nșelat.
„Sunt un neghiob! își zise bețivul. Mai e vorbă?
Ar fi păcat să facem din cântăreață ciorbă...
Nanicând - ferească sfântul! - n-am să-i retez gâtlejul,
Așa, doar pentru sațiul nemernicului pântec,
Când știu, acum, prea bine că pot să-i dau prilejul
Să și-l păstreze teafăr, pentru cântec.”

Adesea, întâmplarea în greu impas ne duce,
Dar vorba dulce - zice zicala - mult aduce.